

Kázání: 219. Není dobré býti člověku samotnému

Kázání

Není dobré býti člověku samotnému

Kázání

Není dobré býti člověku samotnému

První čtení: Exodus 20,1-17

1 Bůh vyhlásil všechna tato přikázání:

2 „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

3 Nebudeš mít jiného boha mimo mne.

4 Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.

5 Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí,

6 ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.

7 Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.

8 Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý.

9 Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci.

10 Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytce ani tvůj host, který žije v tvých branách.

11 V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.

12 Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

13 Nezabiješ.

14 Nesesmilníš.

15 Nepokradeš.

16 Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.

17 Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

Druhé čtení: Genesis 2,18-22

18 I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“

19 Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve.

20 Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná.

21 I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem.

22 A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu.

Milé sestry, milí bratři...když jsem přemýšlela nad svou dnešní službou, nad Slovem pro dnešní den, byla jsem v úzkých...

Při přípravě jsem narazila na homiletickou kuchařku, útlý svazek, který napsal pro potřeby teologického semináře bratr Petr Červinský, jeden z kazatelů tohoto sboru. I když jen poměrně krátkou dobu a na konci svých studií, stejně se jako každý z těch, kdo stáli zde za kazatelnou, vtiskl do tohoto sboru a také toto společenství je tím, co do nějaké míry a pevně věřím, že v dobrém, ovlivnilo jeho další kroky...

A v začátku, u volby textu – úplně se mi nechce říkat v rozpisu ingrediencí v receptu, ale trochu ten průměr odpovídá – stojí (kromě „tak tedy, pustme se do vaření“, s pomocí Boží): „text je ti budto dán – perikopy, nebo si jej sám vybereš.... potom volba žádá předchozí pečlivý rozbor. To proto, abys mohl vybrat text, který alespoň částečně řeší aktuální problém sboru, nebo který odpovídá na otázky, jež jsou „ve vzduchu“, ale pozor, to neznamená, že sešiješ kázání účelově...”

Před třemi týdny ve slovu, které jsme slyšeli – o víře, o zrnku hořčičném, jsem si odnesla to zaměření, pozornost obrácenou k Božímu vedení.

Před dvěma týdny, s počátkem předvelikonočního období, Ježíšův křest a následných 40 dní v poušti, půst a pokoušení od ďábla...

Ježíšův odchod do samoty hned poté, co z nebes zaznělo potvrzení: Ty jsi můj milovaný syn... Hned po křtu, který vnímáme – my křesťané jako konec starého, začátek nové cesty, cesty Ducha. A se slovy Jana Křtitele vstupujeme na nový břeh. A Ježíš odchází do pouště a to nové nemá rovnítko – dobré (šťastné, veselé). Poušť, 40 dní půstu, a k tomu pokoušení. Slovo o tom, že po přijetí křtu na vyznání své víry nám Ježíš ukazuje, že to je i zápas Víry.

Minulou neděli Láďa v kázání na text „Proměnění na hoře“ mluvil o zápase. O překážkách na životní pouti, o rozhodování, o touze každého zvítězit v zápase, který nám život leckdy přinese. Zvítězit, přemoci. Ale vítězstvím je někdy i to, že tím zápasem projdeme. Že ho ustojíme, přetrpíme. Obstát někdy znamená i ten čas se zavřenýma očima přechkat... a někdy je těžší nedělat nic.

Vraťme se k textu, k dnešnímu čtení z knihy Genesis...

Bůh ví, že není dobré, když člověk zůstane sám. V předchozích kapitolách tolikrát Bůh viděl, že je to dobré, a najednou čteme – není to dobré. Tak to vidí Hospodin, náš Stvořitel, že není dobré člověku býti samotnému...

Každý máme svůj život a v něm jsme sami. Svým životem stojíme před Bohem sami. A přece ale sami nejsme a ani být nemůžeme. Od první do poslední chvíle jsme závislí na druhých, nemohli bychom bez nich žít (třeba bez svých rodičů bychom tu nebyli) a přece platí, že ve svém životě, v tom konkrétním já, žiji svůj vlastní, konkrétní život, jsem já. A nikdo mě v tom nemůže zastoupit, vzít to chvíli (jako třeba v práci – počkej, já si odskočím, vem to na chvíli, jo?) za mne. A můj život je moje volba. Nikdo za mě nemůže rozhodovat. Je to neoddiskutovatelné, moje vlastní, jedinečná a nezaměnitelná individualita nelze zpochybnit, je jednoznačně lidská a člověk ve své odpovědnosti je před Bohem sám.

Otázka také je, jestli umím být sám. Připustit si samotu, prožít, poznat sebe, podívat se na sebe do hloubky a být sám za sebe. Na vlastní riziko, na svoji odpovědnost. Být sám a poznat míru své svobody, s ní ruku v ruce jdoucí odpovědnosti, poznat hloubku vlastního života. Před 14 dny jsme slyšeli, jak Ježíš odchází do pouště – být sám, sám se svým Bohem, sám proti ďáblu. Je dobré a možná i nutné umět být sám.

Vlastně Adam není sám, je s Hospodinem. A je to zvláštní, jak zde text vlastně přiznává, že v samotě společenství jenom s Hospodinem člověku nestačí. Člověk se k Bohu obrací ve svých myšlenkách, modlitbách, a nic to nezmění na skutečnosti, že je sám. Je to určitě jiná kvalita samoty, ale je člověk sám. Staří lidé, opuštění, i když mají svoji kočku, svého psa, nejsou sami, ale jsou sami.

Člověk potřebuje někoho, kdo by mu byl roven, ale i odlišný, v němž by se poznával, a kdo by ho doplňoval. Pro osamělého člověka je pomoc druhý člověk...

Co by se stalo s člověkem, který by nikoho neměl?

Na druhé straně, mohu být uprostřed lidí, uprostřed davu a přece být sám, zcela opuštěný...

Člověk v tomto světě potřebuje pomoc. Pomoc sobě rovnou ve všech oblastech, v celé škále života, pomoc, kteráž by při něm byla.

Přestáváme být sami tehdy, máme-li vedle sebe člověka, který je trochu jako já, jen jiný, samota končí tam, kde je druhý, kde jsou druzí. Blízký člověk. Společenství lidí, kteří mi jsou blízcí, i když jsou jiní, a já je respektuji. V tom jací jsou. Jsou mezi námi rozdíly – rozdíly v názorech, postojích.

Záleží na každém z nás, jestli necháme pomoc sobě rovnou propadnout s množstvím deformací, a nemít nikoho, komu bychom byli skutečným protějškem, nejen kulisou života...

Ale díky Bohu, nejsme sami.

A to je podstata dnešního příběhu, není dobře býti člověku samotnému... a tak staňme se blízkými lidem kolem nás. Staňme se bližními lidem kolem nás. Staňme se bližními pro ty, kdo nás potřebují, staňme se pomocí těm, které potkáváme. Učme se nést jedni druhé.

A když se dostaneme do úzkých, selžeme, a ať už jsme v tom sami nebo ne, a ať už je to z jakýchkoli důvodů, vezme, že stejně jako tehdy, i dnes se ozve volání: „Kde jsi, Adame?“ To Hospodin nás hledá, není s námi hotov, neskončil s námi a neotočil se k nám zády, chce nás najít...

„A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání tohoto věku.“ Amen

Kateřina Bémová

[Baptistický sbor Na Topolce](#)

Kázání prosloveno 8. 3. 2015

Kateřina Bémová

Kateřina Bémová je členkou Správní rady *Společenství baptistických sborů* (SBS).

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)